

Kniha proroka Joela a laodicejský zbor Cirkvi adventistov siedmeho dňa – číslo devätnásť

Jeff Pippenger

2025-12-25

Číslo devätnásť

Lev z kmeňa Júdu je meno Ježiša, ktoré zdôrazňuje Kristovo dielo pri zapečatovaní a potom odpečatovaní Jeho prorockého Slova. V piatej kapitole Zjavenia Lev z kmeňa Júdu, ktorý je zároveň koreňom Dávidovým, zvíťazil, aby otvoril knihu. „Koreňom“ Dávida bol Jesse a koreňom Jesseho bol Fáres, a jeho koreňom bol Júda, a jeho koreňom bol Jakob, a jeho koreňom bol Izák, a jeho koreňom bol Abrahám. Koreň Dávida alebo Jesseho, keď je spomenutý v súvislosti s Levom z kmeňa Júdu, zdôrazňuje princípy počiatku a konca, čo je Alfa a Omega. Keď je Zjavenie Ježiša Krista v prvej kapitole Zjavenia odpečatené, prvotným atribútom Jeho charakteru je to, že je Alfa a Omega. To, kým je, je zároveň aj princípom, ktorý sa uplatňuje pri odpečatovaní prorociev, ktoré Lev z kmeňa Júdu zapečatil, keď určí, že nastal čas.

Odpečatenie Božieho prorockého Slova je súčasťou Božieho diela vykúpenia, keď používa moc svojho Slova na uskutočnenie prebudení podľa svojej vôle. Sestra Whiteová hovorí, že keď budú knihy Daniel a Zjavenie lepšie pochopené, uvidíme medzi nami veľké prebudenie. Je to svetlo Božieho prorockého Slova, ktoré prináša prebudenie a reformáciu podľa Jeho vôle.

Sestra Whiteová, hl'adiac na posledné dni, poukazuje na veľkú reformáciu, ktorá sa odohráva medzi Božím ľudom v posledných dňoch. Oživenia a reformácie posvätnéj histórie boli všetky vyvolané Božím Slovom a každé z týchto posvätných období poukazovalo na posledné veľké oživenie a reformáciu, ktoré sa začínajú krátko pred nedel'ným zákonom. Tieto oživenia sú vyvolané odpečatením Božieho Slova. Sedem hromov bolo zapečatených, tak ako aj kniha Daniel v dvanástej kapitole.

Keď použijeme prorocké charakteristiky obdobia rozptýlenia, ktoré sú spojené so symbolom 1260, zistíme, že v Zjavení jedenásť ležia Mojžiš a Eliáš mŕtvi na ulici tri a pol dňa. Vo verši osemnásť už nastal čas Božieho hnevu. Mojžiš a Eliáš predstavujú Boží ľud tesne pred ukončením času skúšky pre ľudstvo. Sú rozptýlení po 1260 symbolických dňoch na uliciach Sodomy a Egypta, kde bol ukrižovaný Ježiš.

Mojžiš a Eliáš boli zmocnení vydávať svoje svedectvo od tretieho verša až po siedmy verš, kde sú zabití na ulici. Ján dokončil meranie chrámu v druhom verši; potom boli Mojžiš a Eliáš zmocnení vydávať svoje svedectvo, odetí do vrecoviny. Posolstvo Eliáša a Mojžiša bolo dané filadelfskému mileritskému adventizmu v roku 1844 a do roku 1863 boli ich hlasy pochované pod obyčiami a tradíciami, ktoré sa odovzdávajú z pokolenia na pokolenie. Boli zmocnení vydávať svoje svedectvo tri a pol roka, odetí do „vrecoviny“, symbolu stupňujúcej sa temnoty od roku 1863 onward.

Keď uplatníme definíciu sestry Whiteovej, podľa ktorej sedem hromov predstavuje udalosti prvého a druhého anjela, spôsobom riadok na riadok vytvárame dejiny, ktoré sa začínajú anjelom zostupujúcim s posolstvom; avšak riadok na riadok je týmto anjelom zároveň prvý i druhý anjel. Jeden položil svoju nohu na zem a jednu nohu na more 11. augusta 1840 a druhý prišiel pri sklamaní 19. apríla 1844.

Ďalším medzníkom v každej paralelnej línii dejín je Božia ruka, ktorá je spojená s Habakukovými tabuľami. Pri prvom anjelovi bola vytvorená mapa z roku 1843, ale v niektorých výpočtoch bola chyba. Pri druhom anjelovi je Božia ruka medzníkom Habakukových tabúľ; je znázornená tým, keď stiahol svoju ruku z tej chyby. Keď stiahol svoju ruku, posolstvo sa postupne rozvíjalo až do svojho vyvrcholenia na táborovom zhromaždení v Exeteri, tesne pred sklamaním z 22. októbra 1844.

Tieto dve línie označujú celosvetové posolstvo, pretože anjel, ktorý prichádza, kladie jednu nohu na zem a jednu nohu na more, a inšpirácia nás informuje, že to predstavuje celosvetové posolstvo. Anjel takisto označuje začiatok času meškania v podobenstve o desiatich pannách. Pri tomto prvom medzníku tiež vidíme Božiu ruku, ktorá spôsobuje lož. Dňa 19. apríla 1844 sa prorocky zdalo, akoby videnie klamalo, ale tí, ktorí mali trepezlivosť, čakali, a hoci sa videnie zdržovalo, neklamalo. Keď sa však začína línia, ktorú budujeme, lož prvého sklamania je označená ako vlastnosť prvého medzníka.

Potom znamenie Božej ruky a Habakukových tabúľ ukazuje, že Boh prikrýva chybu a potom odníma svoju ruku z tejto chyby. V milleritskej histórii bola táto chyba Bohom pripustená v máji 1842, keď bola vytlačená mapa, a táto chyba sa potom prejavila, keď sa rok 1843 skončil; avšak až o istý čas neskôr Pán odňal svoju ruku z chyby v číslach. Táto chyba trvala od mája 1842 až do obdobia niekedy po prvom sklamaní. Pre prvého anjela sú Božia ruka a Habakukove tabule vyznačené v máji 1842, ale odňatie Jeho ruky v dejinách druhého anjela nastalo krátko po prvom sklamaní.

To určuje orientačný bod „ruky“ ako prorocké obdobie. Obdobie, ktoré sa začína tým, že Jeho ruka prikrýva omyl, a potom sa končí tým, že Jeho ruka je z omylu odňatá. Toto obdobie prikrývania a odkrývania Jeho rukou je znázornením diela Leva z kmeňa Júdovho, keď zapečatuje a potom odpečatuje prorocké svetlo. Pravdu prikryl a potom zjavil tú istú pravdu — v inom svetle, ktoré neprotirečilo pôvodnému svetlu. Učinil to, aby vyvolal prebudenie a reformáciu milleritského Polnočného volania.

Čas meškania, ktorý sa začal príchodom anjela, sa skončil, keď bola Jeho ruka odstránená, čím sa odpečatilo prorocké svetlo, ktoré započalo „hnutie siedmeho mesiaca“, vedúce k posolstvu Polnočného volania na táborovom zhromaždení v Exeteri, kde sa toto posolstvo premenilo na prívalovú vlnu, až po zavretie dvere pri veľkom sklamaní. Zjavenie Božej moci prostredníctvom odpečatenia Jeho Slova vyvolalo stupňujúce sa prebudenie a reformáciu.

V roku 1863 bolo laodicejskému milleritskému hnutiu zakázané prejsť cez Jordán a bolo určené na púšť za ukameňovanie Eliáša a Mojžiša. Posolstvo Williama Millera bolo posolstvom Eliáša a Millerovo základné posolstvo bolo Mojžišových „sedem časov“. Odmietnuť „sedem časov“

znamenalosmrtiť Mojžiša a odmietnuť základnú pravdu, ktorú predložil Miller, znamenalo smrtiť Eliáša. V roku 1863 boli posol i posolstvo zavraždení na ulici a od toho okamihu ich bolo možné nájsť len tak, že sa hľadali ich hroby v Jeremiášových starých chodníkoch. Boli mŕtvi na ulici — to jest až dovtedy, kým nebudú vzkriesení. Sú vzkriesení, keď sa „budúce udalosti siedmich hromov“, ktoré majú byť „odhalené vo svojom poradí“, zopakujú — v dejinách stoštyridsaťštyritisíc.

Keď sa dejiny prvého anjela položia na dejiny druhého anjela, prorocká štruktúra vytvorí oporný bod na sledovanie Kristovej ruky, ktorá je svetlom na chodníku Polnočného volania. Pôvodné svetlo Polnočného volania osvetľuje chodník a je to svetlo Jeho „slávneho pravého ramena“, ktoré vedie cestu hore po chodníku.

„Zdalo sa mi, že som obklopená svetlom a že vystupujem stále vyššie a vyššie od zeme. Obrátila som sa, aby som v svete hľadala adventný ľud, ale nemohla som ho nájsť, keď mi hlas povedal: ‚Pozri sa znova a pozri sa o niečo vyššie.‘ Nato som pozdvihla oči a uvidela priamu a úzku cestu, vyvýšenú vysoko nad svetom. Po tejto ceste putoval adventný ľud do mesta, ktoré bolo na vzdialenom konci cesty. Za nimi, na začiatku cesty, bolo postavené jasné svetlo, o ktorom mi anjel povedal, že je to ‚polnočný výkrik‘. Toto svetlo svietilo po celej dĺžke cesty a osvetľovalo im nohy, aby sa nepotkli.

„Ak upierali svoj zrak na Ježiša, ktorý bol práve pred nimi a viedol ich do mesta, boli v bezpečí. Čoskoro sa však niektorí unavili a hovorili, že mesto je ešte veľmi ďaleko a že očakávali, že už doň vojdú. Vtedy ich Ježiš povzbudzoval tým, že pozdvihol svoje slávne pravé rameno, a z jeho ramena vychádzalo svetlo, ktoré sa vlnilo nad adventným zástupom, a oni zvolali: ‚Aleluja!‘ Iní zasa nerozvážne popierali svetlo za sebou a tvrdili, že to nebol Boh, kto ich až sem viedol. Svetlo za nimi zhaslo, zanechajúc ich nohy v úplnej tme, a oni sa potkli, stratili z dohľadu cieľ i Ježiša a spadli z chodníka dolu do temného a bezbožného sveta pod nimi.“ Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Keď Kristus pozdvihuje svoje slávne rameno, používa svoju „ruku“ ako symbol svojho diela pri vedení svojho ľudu. Keď spojíme príchod druhého anjela s prvým anjelom, ktorý zostúpil 11. augusta 1840, zistíme, že obaja anjeli mali vo svojich rukách posolstvo.

„Bolo mi ukázané, aký záujem malo celé nebo o dielo prebiehajúce na zemi. Ježiš poveril mocného anjela, aby zostúpil a varoval obyvateľov zeme, aby sa pripravili na Jeho druhý príchod. Keď anjel opustil prítomnosť Ježiša v nebi, pred ním išlo nesmierne jasné a slávne svetlo. Bolo mi povedané, že jeho poslaním je osvietiť zem svojou slávou a varovať človeka pred prichádzajúcim Božím hnevom. ...“

„Ďalší mocný anjel dostal poverenie zostúpiť na zem. Ježiš mu vložil do ruky spis, a keď zostupoval na zem, zvolal: ‚Babylon padol, padol.‘ Potom som znovu videla sklamaných, ako pozdvíhovali svoje oči k nebu a s vierou a nádejou očakávali zjavenie svojho Pána. Mnohí sa však zdali zotrvať v otupenom stave, akoby spali; predsa som však na ich tvárach mohla vidieť stopu hlbokého zármutku. Sklamaní zo Svätého písma poznali, že sa nachádzajú v čase meškania a že musia trpezlivo čakať na splnenie videnia. Tých dôkaz, ktorý ich viedol k tomu, aby očakávali svojho Pána v roku 1843, ich viedol aj k tomu, aby Ho očakávali v roku 1844.

Predsa som však videla, že väčšina nemala tú energiu, ktorá charakterizovala ich vieru v roku 1843. Ich sklamanie oslabilo ich vieru.“ Early Writings, 246, 247.

Obaja anjeli sú jedným z troch anjelov, ktorí spolu tvoria jeden symbol, a preto sú v súlade z hľadiska posolstva, ktoré predstavujú, hoci každý z nich predstavuje svoje vlastné jedinečné posolstvo. Obaja anjeli majú vo svojich rukách „písanie“, ktoré predstavuje skúšku. „Prvý a druhý anjel majú kráčať súbežne“ s tretím anjelom.

„Boh dal posolstvám zo Zjavenia 14 ich miesto v prorockej línii a ich dielo nemá prestať až do uzavretia dejín tejto zeme. Posolstvá prvého a druhého anjela sú ešte stále pravdou pre tento čas a majú prebiehať súbežne s týmto nasledujúcim. Tretí anjel ohlasuje svoje varovanie mocným hlasom. ‚Potom,‘ povedal Ján, ‚som videl iného anjela zostupovať z neba, ktorý mal veľkú moc, a zem sa rozžiarila jeho slávou.‘ V tomto osvietení sa spája svetlo všetkých troch posolstiev.“ The 1888 Materials, 803, 804.

Sestra Whiteová stotožňuje tretieho anjela s anjelom zo zjavenia osemnástej kapitoly a uvádza, že prvý a druhý anjel majú prebiehať súbežne s prorockými dejinami, ktoré predstavuje tretí anjel zo zjavenia osemnástej kapitoly. Týmto dáva do súvislosti zostúpenie prvého anjela 11. augusta 1840 s 11. septembrom a označuje anjela zo zjavenia osemnástej kapitoly za „tretieho anjela“. Tretí anjel je posledný z týchto troch a je predobrazený prvým; z tohto dôvodu nás sestra Whiteová informuje, že poslanie prvého anjela bolo totožné s poslaním anjela zo zjavenia osemnástej kapitoly, lebo poslaním oboch anjelov bolo „osvietiť zem svojou slávou“.

„Sedem hromov“ predstavuje vymedzenie udalostí v dejinách prvého a druhého anjela, ktoré sa zopakujú v dejinách tretieho anjela. Inšpirácia usmernila, že keď tieto dejiny zoradíme „riadok na riadok“, zostup prvého anjela v roku 1840 sa zhoduje s Jeho zostupom 11. septembra. Označuje posolstvo skúšky, ktoré musí byť zjedené s dvoma svedkami, a spája sklamanie s prvým waymarkom.

„Sedem hromov“ predstavuje prorocké obdobie, ktoré sa začína sklamaním a končí väčším sklamaním.

Keď je prorocká línia zostupu prvého anjela zosúladená s príchodom druhého anjela, vytvára „štruktúru pravdy“. Pravda je definovaná ako tri kroky, pričom prvý a posledný sú totožné a prostredný krok predstavuje vzburu. Zosúladením prvých dvoch anjelov s týmto usporiadaním vzniká štruktúra zložená z prvého a druhého anjela, ktorá znázorňuje tretieho anjela zo Zjavenia osemnást, a tretí anjel zo Zjavenia osemnást je spojením prvého i druhého anjela.

Tretí anjel zo Zjavenia osemnástej kapitoly pozostáva z dvoch hlasov. Prvý hlas sa naplnil, keď pri udalostiach 11. septembra padli budovy v New Yorku, a druhý hlas vo verši 4 je nedeľný zákon. V období od 11. septembra až po nedeľný zákon tretí anjel zo Zjavenia osemnástej kapitoly predstavuje spojenie prvého a druhého anjela. Keďže je to tak, použiť dejiny týchto dvoch anjelov „riadok na riadok“ na znázornenie dejín tretieho anjela zo Zjavenia osemnástej kapitoly znamená zosúladiť prvého a druhého anjela s prvým a druhým anjelom.

Dvaja anjeli prichádzajú k prvému sklamaniu a obaja anjeli spolu súvisia prorocky a obaja majú skúšobné posolstvo, ktoré je v ruke anjela. Ďalším medzníkom znázorneným v tejto línii sú Habakukove tabule, ktoré sú priamo spojené s rukou Božou. V línii prvého anjela je v máji 1842 vyhotovená mapa roku 1843 a v línii druhého anjela nebola žiadna mapa. Mapa sa skončila pri príchode druhého anjela. Medzníkom Habakukovej tabule v línii druhého anjela je odňatie Božej ruky z omylu vo výpočtoch mapy roku 1843.

Jeho ruka prikryla omyl v orientačnom bode prvého anjela a Jeho ruka bola odňatá práve pri tom istom orientačnom bode v línii druhého anjela. Tak teda orientačný bod Habakukových tabúl v paralelných líniiach prvého a druhého anjela predstavuje dva kroky. V prvom kroku Jeho ruka prikryva omyl a na konci obdobia orientačného bodu Habakukových tabúl odníma svoju ruku. Čas meškania sa začal príchodom druhého anjela a čas meškania sa končí postupne, počnúc odňatím Jeho ruky. Orientačný bod Habakukových tabúl predstavuje časové obdobie, ktoré je na začiatku označené Kristovou rukou a na konci Jeho rukou.

Pri prvom sklamaní sú označené dve ruky a obe nesú skúšobné posolstvo, ktoré treba vziať a zjesť. Potom sa začína obdobie prorockého času, predstavujúce základné pravdy, ktoré sa začína tým, že Božia ruka zakrýva, a končí tým, že Jeho ruka odkrýva. Ďalším medzníkom je táborové zhromaždenie v Exeteri, kde polnočný výkrik oddeľuje a očisťuje tých, ktorí by nasledovali Kristovu ruku do Najsvätejšieho miesta.

Keď Kristus vstúpil do Svätyne svätých, pozdvihol svoju ruku k nebu a prisahal, že času už viac nebude. Práve zapečatil „sedem hromov“, ktoré predstavujú dejiny prvých dvoch anjelov, opakujúce sa v dejinách tretieho. „Sedem hromov“ zapečatil tak, ako zapečatil Danielove prorocké v dvanástej kapitole. V dvanástej kapitole Daniela, pri prvom z troch symbolických časových období, Kristus pozdvihuje obe ruky k nebu a vyhlasuje, že keď sa skončí rozptýlenie Božieho ľudu, tí, ktorí sa stanú „mužmi, nad ktorými sa budú diviť“, budú očistení a pozdvihnutí ako obeť. Štruktúra prvého a druhého anjela, ktorou sa v súčasnosti zaoberáme, symbolicky zjavuje Božiu ruku na každom kroku.

Keď On zakrýva pravdu, prináša to sklamanie, a keď odníma svoju ruku, vzniká svetlo, a tým svetlom je svetlo posolstva Polnočného volania. Prvé sklamanie až po veľké sklamanie nesie podpis alfa a omega a je predstavené v rámci štruktúry pravdy. Začiatok predstavuje koniec a medzník medzi oboma sklamaniami zobrazuje účinok zapečatenia a odpečatenia Habakukových tabúl, čo je odpečatením starých ciest Jeremiášových, a predstavuje základ, na ktorom je chrám vybudovaný pred nedeľným zákonom, keď je dokončený chrám pozdvihnutý nad všetky vrchy. Prostredný medzník v slove pravdy predstavuje vzburu a v dejinách, ktoré sú znázornené konečným oddelením pšenice a kúkoľa, zjavuje vzburu bláznivých panien.

Vzpoura znázornená orientačným bodom Habakukových tabúl je predstavená ako postupujúca, lebo nejde o jediný orientačný bod, ale o obdobie s určeným začiatkom a koncom, ako to znázorňuje Božia ruka. Božia ruka je pri prvom sklamaní dvakrát, lebo sú tam dvaja anjeli, z ktorých obaja majú vo svojich rukách posolstvo. Nasledujúci orientačný bod vzbury má ruku na začiatku i na konci, takže aj on má v rámci svojich prorockých charakteristík dve ruky. Tretí

orientačný bod väčšieho sklamania označuje Krista, ako dvíha svoju ruku a prisahá k nebu, práve v tom istom úseku, kde je zapečatených sedem hromov, ako to bolo aj v Danielovi v dvanástej kapitole. Presne v bode, kde anjel označuje koniec prorockej štruktúry prvých dvoch anjelov, o ktorých teraz uvažujeme, ukončuje uplatnenie prorockého času a umiestňuje sa do paralelného úseku v knihe Daniel, kde nezdvíha svoju ruku, ale dvíha obe svoje ruky.

V dvanástej kapitole Daniela sa nachádzajú tri prorocké obdobia, ktoré sú v posledných dňoch odpečatené, lebo toto postihuje Boží ľud v posledných dňoch. Prvá vec spomenutá v Danielovom záverečnom vyvrcholení videnia bola, že Daniel, ktorý predstavuje ostatok Božieho ľudu, mal porozumenie veci i videniu. Posledná vec zaznamenaná Danielom je, ako Lev z kmeňa Júdu použil rozmnoženie poznania na vyvolanie posledného prebudenia a reformácie medzi Božím ľudom, ktorí sú rozlíšení ako tí, čo rozumejú. On uskutočňuje zapečatenie svojho ľudu odpečením „siedmich hromov“ zo Zjavenia v súvislosti s odpečením „troch období“ z Daniela dvanást’.

Keď Ježiš označuje, že na konci troch a pol prorockých dní rozptyľovania moci Božieho ľudu budú všetky „divy“ ukončené, označuje tým júl 2023, keď sa skončili tri a pol dňa smrti na uliciach zo zjavenia jedenástej kapitoly. Divy teda mali byť ukončené pred nedeľným zákonom. Júl 2023 vyznačil pozdvihnutím nie jednej, ale oboch rúk. Týmto označil koniec času meškania, tak ako vtedy, keď odstránil svoju ruku z omylu v milleritských dejinách. Prvé sklamanie nastalo 18. júla 2020, ako ho predobrazuje prvé sklamanie milleritov, a čas meškania sa začal a pokračoval, až kým druhý raz nevystrel svoju ruku, aby zhromaždil svoj ostatkový ľud v júli 2023.

Prvé sklamanie je znázornené tým, že Božia ruka prikrýva omyl, ktorým bolo pre milleritov určenie roku 1843 namiesto 22. októbra 1844. Toto sklamanie je predstavené v dvanástom verši dvanástej kapitoly. Prvé sklamanie je znázornené Jeho rukou prikrývajúcou omyl a bolo predobrazene stelesnené milleritmi, ktorí prišli k prvému sklamaniu. Slovo v dvanástom verši je „prichádza“. Blahoslavený je ten, kto čaká a kto „prichádza“ k 1335; blahoslavený je ten, kto „prichádza“ ku sklamaniu 19. apríla 1844. Slovo preložené ako „prichádza“ znamená „dotknúť sa“. Milleriti zakúsili svoje prvé sklamanie, keď sa rok 1843 dotkol roku 1844. Dvanásty verš Daniela dvanást’ označuje prvé sklamanie 19. apríla 1844, ale ešte priamejšie prvé sklamanie 18. júla 2020.

Prvé prorocké obdobie a posledné prorocké obdobie z troch období, ktoré sú odpečatené v čase konca, keď sa rozmnožuje poznanie a uskutočňuje konečné oddelenie pšenice od kúkoľ’a, čím sa označuje odpečatenie prorockého svetla, ktoré pečatí sto štyridsaťštyri tisíc, sú tým istým prorockým obdobím.

Prvé obdobie siedmeho verša je ukončením rozptýlenia troch a pol dňa zo Zjavenia jedenástej kapitoly v júli 2023 a obdobie v dvanástom verši je začiatkom toho istého rozptýlenia 18. júla 2020. Alfa a Omega v Danielovi dvanástej kapitole označili dejiny siedmich hromov ako dejiny, ktoré sa začínajú sklamaním 18. júla 2020 a končia o tri a pol symbolického dňa neskôr v júli 2023. Rovnako dôležité je, že keď Alfa a Omega označili začiatok a koniec posledného času meškania, pozdvihli k nebu nie jednu, ale obe svoje ruky a prisahali pri Tom, ktorý žije na veky vekov.

Boží Syn, ktorý je Synom človeka, skladá prisahu Otcovi práve tam, kde sa začal vrchol príbehu zmluvného Božieho ľudu, keď Kristus najprv povolal Abraháma zaslúbením a potom zaslúbenie potvrdil prisahou. Zuj si obuv, lebo stojíš na svätej zemi!

Stredné písmeno z troch prorockých období nie je ničím menším než omega naplnením zmluvného časového proroctva Abrama a Pavla o 430 rokoch, ako je znázornené v 1290 rokoch jedenásteho verša. Verš, chápaný milleritským porozumením, identifikoval tridsaťročné obdobie prípravy pre pápežstvo, po ktorom nasleduje 1260 rokov pápežského prenasledovania. Abramových 430 rokov predstavuje otroctvo a vyslobodenie v konkrétnom národe, v spojení s tým, že prvých tridsať rokov predstavuje vstúpenie Pána do zmluvy s Abramom. Tridsať rokov prípravy pre kňazov sa začalo v roku 1989 v čase konca a týchto tridsať rokov sa končí pri nedeľnom zákone, keď verš označuje, že bude postavená ohavnosť spustošenia a potom bude prenasledovať Boží ľud 1260 symbolických rokov v súlade s Jánovými 42 symbolickými mesiacmi v trinástej kapitole Zjavenia.

Reformačné hnutie sto štyridsaťštyritisíc sa začalo v roku 1989, keď Pán začal svoje dielo prípravy kňazstva na službu počas krízy o polnoci, ktorá sa začína pri nedeľnom zákone. Alfa i Omega stál nad vodami Hiddekelu a pozdvihol obe svoje ruky k nebu, prisahajúc, že keď sa naplní rozptýlenie od 18. júla 2020 do júla 2023, budú dokonané divy spojené s Kristovým dielom spojenia jeho božstva s ľudstvom.

Toto je to isté vyhlásenie z desiatej kapitoly, v línii siedmich hromov, lebo tam nielen ukončil prorockú aplikáciu času, ale zároveň označil, že za dní, keď zaznie siedma poľnica, bude tajomstvo Božie dokonané. Paralelný úsek v Danielovi dvanástej kapitole označuje, že keď sa rozptyľovanie skončilo v júli 2023, bolo dokončené aj zavŕšenie zapečatenia Božieho ľudu, ako to predstavuje zaznenie siedmej poľnice, ktoré sa v oboch paralelných úsekoch zhodovalo s tým, že Kristus pozdvihol svoju ruku a prisahal.

Prvé prorocké obdobie a posledné prorocké obdobie trojitej správy z dvanástej kapitoly Daniela nesie pečať alfy a omegy. Prvé obdobie v siedmom verši označuje koniec toho istého obdobia, ktorého začiatok vyznačuje dvanásty verš. Uprostred siedmeho a dvanásteho verša je predstavená história času konca od roku 1989 až po ukončenie doby milosti. Uprostred obdobia alfy siedmeho verša a dejín omegy dvanásteho verša je predstavená konečná vzburá ľudstva od nedeľného zákona až po chvíľu, keď povstane Michael, a je predstavená práve v tej kapitole, v ktorej Michael povstáva.

Vzbura stredného obdobia je predovšetkým vonkajšími dejinami vzbury, no prvých tridsať rokov predstavuje vnútorné dejiny prípravy kňazov, ktorí sú v priamom zápase s vonkajšími silami predstavenými v nasledujúcom období 1260.

Stredné obdobie predstavuje vzburu trinásteho písmena hebrejskej abecedy a spája sa s vnútorným, keď zobrazuje záverečný boj veľkého sporu na planéte Zem, zatiaľ čo doba milosti ešte trvá. Jeho spojenie vonkajšieho a vnútorného je zároveň aj posolstvom Danielovho posledného videnia, znázorneného riekou Chiddekel a tromi kapitolami, ktoré takisto nesú podpis Alfa a Omega a sú vystavané na štruktúre pravdy. Prvá a posledná kapitola hovoria o zapečatení Božieho ľudu, ktorý je zobrazený ako hviezdy, čo žiaria naveky. Stredná kapitola vzbury označuje tie isté dejiny, ktoré

sú v jedenástom verši predstavené prostredníctvom 1290 rokov, čo je prostredný verš v tej istej štruktúre.

Keď Kristus používa svoju ruku v rámci prorockej štruktúry, predstavuje mnohé pravdy, ale predstavuje aj cestu, po ktorej vedie svoj ľud. Zjavenie Ježiša Krista sa začalo odpečatovať v júli roku 2023. Toto odpečatovanie zahŕňa aj odpečatenie siedmich hromov a posolstva Danielovej knihy, ako je znázornené v dvanástej kapitole. K odpečatovaniu dochádza v rámci skrytých dejín štyridsiateho verša, ktoré sa začali v roku 1989 a končia pri nedeľnom zákone. V týchto dejinách bude Boží ľud zapečatený a je zapečatovaný vyliatím Ducha Svätého. Záverečné vyliatie Ducha Svätého je označené v ôsmej kapitole Zjavenia, kde je predstavené ako siedma, a teda posledná pečať. Lev z pokolenia Júdovho zvíťazil v piatej kapitole, aby otvoril knihu zapečatenú siedmimi pečatami.

Šiesta pečať nastolila otázku na konci šiestej kapitoly: kto bude môcť obstať v období, keď už viac nebude sprostredkovanie za hriech.

Lebo prišiel veľký deň jeho hnevu; a kto bude môcť obstať? Zjavenie 6,17.

Nasledujúca kapitola, alebo možno povedať nasledujúci verš, uvádza zapečatenie stoštyridsaťštyritisíc a veľkého zástupu, ktorí sú zhromaždení do Božieho kráľovstva počas krízy nedeľného zákona. Stoštyridsaťštyritisíc sú odpoveďou na otázku šiestej pečate. Keď sú potom predstavení v siedmej kapitole, ôsma kapitola označuje snatie siedmej a poslednej pečate.

A keď otvoril siedmu pečať, nastalo v nebi mlčanie asi na pol hodiny. A videl som sedem anjelov, ktorí stáli pred Bohom, a dostali sedem trúb. A prišiel iný anjel a postavil sa pri oltári so zlatou kadidelnicou; a bolo mu dané mnoho kadidla, aby ho obetoval s modlitbami všetkých svätých na zlatom oltári, ktorý bol pred trónom. A dym kadidla, ktorý vystupoval s modlitbami svätých, vystúpil z ruky anjela pred Boha.

A anjel vzal kadidelnicu, naplnil ju ohňom z oltára a vrhol ju na zem; a zazneli hlasy, hromy, blesky a nastalo zemetrasenie. Zjavenie 8:1–5.

„Oheň“, predstavený v šiestej kapitole Izaiáša ako „žeravý uhlík“, ktorý sestra Whiteová označuje za symbol očisťovania, sa berie z oltára a vrhá na zem. „Oheň“ z neba pri Letniciach bol predstavený ako jazyky „ohňa“. „Oheň“ je to, čo Posol zmluvy používa na očistenie synov Léviho.

„Jeho vejačka je v Jeho ruke a dôkladne prečistí svoje humno a svoju pšenicu zhromaždí do sýpky.“ Matúš 3,12. Toto bol jeden z časov preosievania. Slovmi pravdy sa plevy oddeľovali od pšenice. Pretože mnohí boli príliš márniví a samospravodliví, než aby prijali napomenutie, príliš milujúci svet, než aby prijali život pokory, odvrátili sa od Ježiša. Mnohí robia to isté aj dnes. Duše sú dnes skúšané tak, ako boli skúšaní tí učeníci v synagóge v Kafarnaume. Keď pravda zasiahne srdce, vidia, že ich životy nie sú v súlade s vôľou Božou. Uvedomujú si potrebu úplnej zmeny v sebe; nie sú však ochotní vziať na seba dielo sebazaprenia. Preto sa hnevajú, keď sú ich hriechy odhalené. Odchádzajú urazení, práve tak, ako učeníci opustili Ježiša a reptali: „Tvrdá je to reč; kto ju môže počúvať?“ Túžba vekov, 392.

Oheň zostúpil na Eliášovu obeť, tak ako aj na Gedeonovu obeť anjelovi. „Oheň“ očistenia je Božie Slovo, lebo byť učinенý svätým znamená byť posvätený Jeho Slovom. „Oheň“, ktorý je zvrhnutý na zem, keď je odstránená siedma pečať, označuje zmocnenie prorockého posolstva, ktoré je v posledných dňoch odpečatené, počas zaznievania siedmej trúby, počas konečného a dokonalého naplnenia udalostí predstavovaných siedmimi hromami a potvrdených tromi prorockými obdobiami z Daniela dvanástej kapitoly, ktoré boli zapečatené až do posledných dní.

Zjavenie Ježiša Krista, ktoré je odpečatené tesne pred uzavretím času milosti pre ľudstvo, zahŕňa odpečatenie siedmich hromov, odstránenie siedmej pečate, odpečatenie dvanástej kapitoly Daniela a odpečatenie skrytých dejín štyridsiateho verša jedenástej kapitoly Daniela, práve tých dejín, pri ktorých sa anjel spýtal Muža odetého do ľanového rúcha, aký bude koniec týchto divov.

Muž odetý v ľanovom rúchu odpovedal a povedal — Keď dospejete k záveru času meškania v júli 2023, dosiahli ste dejiny zapečatovania stoštyridsiatichštyritisíc.

Povedal tiež, že na konci troch a pol symbolických dní zo Zjavenia jedenásť bude prorocké posolstvo z knihy Daniel odpečatené, ako to predobrazuje čas konca v roku 1798. Pravda, ktorá mala byť potom odpečatená na konci troch a pol symbolických dní, sa mala nachádzať práve v tých deviatich veršoch z knihy Daniel, ktoré označujú a definujú zapečatenie a odpečatenie knihy Daniel.

V ďalšom článku budeme pokračovať v týchto témach.

„Keď Kristus prišiel na túto zem, tradície, ktoré sa odovzdávali z pokolenia na pokolenie, a ľudský výklad Písem skrývali pred ľuďmi pravdu, aká je v Ježišovi. Pravda bola pochovaná pod masou tradície. Duchovný význam posvätných zväzkov sa stratil; lebo vo svojej nevere ľudia zamkli dvere nebeského pokladu. Tma prikryla zem a mrákava národy. Pravda hľadala z neba na zem; ale nikde sa nezjavila božská pečať. Zem zahalila temnota ako rubáš smrti.

„Ale Lev z pokolenia Júdovho zvíťazil. Otvoril pečať, ktorá uzatvárala knihu božského poučenia. Svetu bolo dovolené hľadiť na čistú, nefalšovanú pravdu. Sama Pravda zostúpila, aby odvalila temnotu a čelila bludu. Z neba bol poslaný Učiteľ so svetlom, ktoré malo osvietiť každého človeka prichádzajúceho na svet. Boli muži a ženy, ktorí horlivo hľadali poznanie, isté prorocké slovo, a keď prišlo, bolo ako svetlo svietiace na temnom mieste.“ Spalding Magan, 58.

„Zákonníci a farizeji sa vyhlasovali za vykladačov Písem, no vykladali ich v súlade so svojimi vlastnými predstavami a tradíciami. Ich zvyky a zásady sa stávali čoraz náročnejšími. Vo svojom duchovnom zmysle sa posvätné Slovo stalo pre ľud akoby zapečatenou knihou, uzavretou ich porozumeniu.“ Signs of the Times, 17. mája 1905.